

Gibraltar, CEE i OTAN

Una nova via de la política exterior espanyola

Ernest UDINA

La gran sorpresa de l'acord britànic-espanyol a Brussel·les la setmana passada, per «tractar les qüestions de sobirania» referents a Gibraltar, és, certament, un pas històric que va més enllà de la Declaració de Lisboa de 1980 i que, fins i tot, per primera vegada, sembla obrir la via, en més de dos segles i mig, de la revisió del Tractat d'Utrecht de 1713.

Cal, però, no deixar-se emportar per un optimisme que la mateixa premsa anglesa s'ha encarregat de moderar i, els portaveus del govern britànic, de congelar, quan proclamen que no té importància aquest diàleg sobre la sobirania, sinó sobretot que Espanya trenqui definitivament amb la línia de restriccions i obstacles envers el penyal, seguida en els darrers quinze anys.

És evident, però, que el govern Thatcher ha volgut començar a trencar amb una línia històrica que voldrà donar a Gibraltar un estatut que pot situar-se entre el regal fet als xinesos amb Hong Kong i la duresa mostrada envers la dictadura argentina en el cas de les Malvines.

L'explicació d'aquest sobtat canvi de línia per part del govern britànic, que abans es mantenia només en la postura de fer cas únicament de les decisions preses en referèndum pels mateixos habitants del penyal, obeeix a la nova inclusió de la política exterior espanyola en els paràmetres internacionals de la

L'OTAN, ¿un preu per a Gibraltar?

/ Arxiu

CEE i de l'OTAN. «Tots els problemes de la política exterior espanyola són interdependents», ha dit Felipe González en comentar el nou pas britànic. No és aliena, probablement, a la nova actitud britànica la pressió dels Estats Units per tal que en el referèndum sobre l'OTAN això pugui influir en un resultat favorable a la permanència en l'Aliança. També es poden endivinar gestions de governs europeus per convèncer la Thatcher de fer una passa endavant envers Espanya en aquest contenciós històric.

Aquesta interdependència dels problemes internacionals es fa palesa, també, en les declaracions que

el ministre de Defensa, Narcís Serra, realitzà fa dues setmanes en el Quart Congrés del PSC, per influir sobre els seus militants en favor de l'OTAN. El ministre descobrí dos dels diversos arguments que Felipe González plantejarà en el congrés del PSOE, al·ludint, d'una banda, al fet que diversos governs europeus temen un procés semblant al l'espanyol si guanyés el no a l'OTAN, i, de l'altra, els beneficis que per a la indústria armamentística espanyola tindria l'ingrés a l'OTAN.

La nova via empresa en el cas del penyal de Gibraltar mostra una nova confirmació de la política oc-

cidentalista que, potser a contracor majoritàriament, els socialistes espanyols han emprés irremediablement. Tot i això, la negociació amb els britànics en el cas de Gibraltar farà encara, potser, més

passes enrere que passes endavant. El nou realisme mostrat, però, per Moran, que declararà fa uns mesos a la Gran Bretanya que Espanya és sensible a les necessitats defensives britàniques, i que no vol manipular la voluntat dels *llanitos*, com també el fet que el govern britànic arribi a permetre que els espanyols parlin en un document oficial de «sobirania», mostra ben a les clares que alguna cosa està canviant seriosament en la política exterior espanyola, al preu, criticat per alguns, però vist ineludible o acceptat per altres, de la plena integració en tots els organismes econòmics, polítics i militars eurooccidentals.